

Atjaunosim ticību ģimenei

Elders Kenets Džonsons
no Septiņdesmitajiem

Stabilas ģimenes rada audumu, kas kopā satur sabiedrību, dodot labumu visai cilvēcei.

Ar zināšanām par diženo laimes ieceri¹ mums ir iespēja un arī atbildība palīdzēt atjaunot ticību ģimenei.

Daudzējādā ziņā mūsu uzdevums ir salīdzināms ar to cilvēku uzdevumu, kuri strādā medicīnas un zinātniskās izpētes jomā. Lietojot noteiktus likumus, tie nosaka, kā var atvieglot ciešanas un uzlabot dzīves kvalitāti.

Reliģiskās ticības sfērā ticīgi vīrieši un sievietes, lietojot pierādītus principus,² var palīdzēt dziedināt sērojošas sirdis, atjaunot cerību un pārliecību satrauktiem prātiem.

Zinātnieki gūst panākumus, ievērojot tā saucamos dabas likumus. *Izcilie pagātnes un mūsdienu zinātnieki neradīja likumus, kas saistīti ar šiem dabiski noritošiem procesiem — viņi tos atklāja.*

Vēstulē korintiešiem apustulis Pāvils uzdod uz pārdomām mudinošu jautājumu par cilvēka intelektuālo spēju avotu: “Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā[?]”³

Ar loģiku un mācīšanos pieaug zināšanas un uzlabojas sapratne. Šajā procesā teorijas un likumi tiek identificēti un pieņemti kā patiesi.

Viena lieta, kas apgaismotam prātam kļūst skaidra, ir tā, ka pastāv likumi, kas dzīvību un dzīvās būtnes uztur līdzsvarā. Fizikas likumu atklāšana un to ievērošana sniedz progresu, kas cilvēkam ļauj pacelties uz augstākiem sasniegumu līmeņiem, kas citādāk nebūtu iespējams.

Es domāju, ka šī premisa attiecas arī uz ētiskiem standartiem un morāles vērtībām. Tādēļ mūsu atbildība ir sargāt mājas kā mācīšanās centru, kur šīs vērtības var tikt ieaudzinātas mīlestības gaisotnē un ar piemēra spēku.⁴

Prezidents Tomass S. Monsons ir mācījis: “Jaunatnei nepieciešams mazāk kritikas un vairāk piemēru.”⁵

Pārdomājot savu dzīvi, es aptveru, kā es esmu ieguvis izpratni par pamatvērtībām, kas ir nepieciešamas stabila rakstura izveidei. Kur es mācījos lojalitāti, godprātīgumu un pašāvēību? Šīs īpašības es apguvu mājās no savu vecāku piemēriem. Kā es ieguvu izpratni par pašreizējās kalpošanas vērtību? To es ieguvu, vērojot un baudot manas mātes nodošanos savai ģimenei. Kur es mācījos godāt un cienīt Dieva meitas? To es mācījos no sava tēva piemēra.

Tās bija mājas, kur es apguvu apdomīgas dzīvošanas un darba tikuma principus. Es joprojām spēju vizualizēt savu māti, kura pavadīja neskaitāmas nakts mājās, strādājot ar kājminamo šujmašīnu, lai šūtu kurpes vietējai kurpju fabrikai. To viņa nedarīja, lai spētu iegādāties kaut ko sev, bet lai palīdzētu sniegt finansiālo atbalstu, lai mēs ar brāli varētu mācīties koledžā. Vēlāk viņa teica, ka šī kalpošana viņai bija gandarījuma avots.

Mans tēvs bija gudrs, strādīgs cilvēks. Viņš mani iemācīja, kā zāģēt kokus ar rokas zāģi, kā nomainīt vai pievienot kontaktu mājas elektrības vadiem un daudzas citas praktiskas iemaņas.

Visām šīm mācībām bija kopējs vadmotīvs — nekad nesamierināties ar kaut ko mazāku, nekā tu spēj.

Runājot ar saviem vecākiem un mācoties no viņu padomiem, es attīstīju spēju pieņemt svarīgus lēmumus. Pievienojot iepriekšminētajam — atbildību, uzmanību pret citiem, pamudinājumu izmantot izglītības iespējas, un šis saraksts joprojām būtu nepilnīgs.

Ar atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju mani pusaudža gados iepazīstināja ar Pamelu, kura vēlāk kļuva par manu sievu. Viņa ir palīdzējusi padarīt manu dzīvi no vienkāršas melodijas par skaņīgu simfoniju.⁶

Esmu baudījis 67 laimes gadus laulībā un ģimenes dzīvē, 21 gadu kā dēls savu vecāku mājās un 46 gadus kā vīrs, prieka pilnību izjūtot, būdams tēvs un vectēvs. Uz ko vēl kāds cilvēks var cerēt? Vienkārši izsakoties, šīs pašas iespējas var baudīt ikviens.

Atgriezoties pie Pāvila mācībām, kas pierakstītas vēstulē korintiešiem, mēs atrodam šādus vārdus:

“Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars. . . .

Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.”⁷

Zinātnieki savas zināšanas gūst galvenokārt caur izpēti, eksperimentu veikšanu un pielietojot intelektu.

Kristus mācekļi savu liecību saņem, studējot Viņa vārdus, vērojot Viņa darbus, pielietojot evaņģēlija principus praksē un saņemot iedvesmas garu.⁸

“Tas ir tikai gars cilvēkā, tā ir tikai Visuvarenā elpa, kas viņiem piešķir atziņas un ieskatus.”⁹

Lai arī garīgās patiesības var likties mazāk taustāmas — sirdī pazemīgie to ietekmi nenoliedz. Svarīgi saprast, ka dabas likumi nav noteikti, pamatojoties uz popularitāti. Tie ir izveidoti un balstās uz realitātes klints.

Pastāv arī morālās patiesības, kas nesākās ar cilvēku.¹⁰ Tās ir būtiski svarīgas dievišķajā plānā, kurš, kad tiek atklāts un pielietots, sniedz lielu laimi un cerību mūsu mūžīgajam ceļojumam.¹¹

Piemēram, es ticu, kā tas ir teikts “Ģimene — Vēstījums pasaulei,”¹² un noteikts dievišķā atklāsmē, ka laulība un ģimene ir Dieva nolemta. Rakstos pasludināts: “Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.”¹³

Gudri cilvēki mācās no pagātnes mantojuma. Mums jānodod nākamajām paaudzēm ticības pamats ģimenei, kā to noteikusi Dievība.¹⁴

Mums nekad nevajadzētu aizmirst, ka brīvība un laime visos dzīves aspektos nāk no izpratnes un dzīvošanas saskaņā ar mūžīgajiem evaņģēlija principiem. Tie sniedz drošu pamatu, uz kura veidot produktīvu un laimīgu dzīvi.¹⁵

Sekošana modelim, kas noteikts ar Tēva ieceri, ir ļāvusi man pieredzēt to, ko nozīmē dzīvot laimīgi,¹⁶ un “ar prieku [smelt] ūdeni no pestīšanas avotiem.”¹⁷

Glābējs mācīja: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.”¹⁸

Mūsu skatījums jeb attieksme var dažkārt ierobežot mūsu spējas baudīt dzīves lielākās iespējas.

Var uzdot jautājumu: “Kā ar tiem, kuri nav pieredzējuši pozitīvu ģimenes vidi?”

Stabilas ģimenes rada audumu, kas kopā satur sabiedrību, dodot labumu visai cilvēcei, pat tiem, kuri var justies, ka dzīvo mazāk labvēlīgos apstākļos.

Tiem, kas uzticīgi dzīvo¹⁹ un pacietīgi lūdz pēc šādas sabiedrības,²⁰ es dalos vienkāršajos, mierinošajos Helēnas Steineras Raisas vārdos:

“Kad Dievs dod apsolījumu,
Tas paliek mūžīgi patiess,
Jo visu, ko Dievs apsola,
Viņš negrozāmi paveiks.
Kad zaudējat ilūzijas
Un sagrūst katra cerība,
Atminies Dieva apsolījumus,
un tava ticība iedegsies no jauna.”²¹

Tā ir mana lūgšana, lai mēs varētu stāvēt kopā ar drosmi un pārliecību kā sargi Dieva dotajai dāvanai — ģimene. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Almas 42:8; skat. arī Almas 24:14.
2. Svēto Rakstu ceļvedis, Princips.
3. 1. korintiešiem 2:11.
4. Skat. Sal. pam. 22:6.
5. “Anxiously Engaged,” *Liahona*, 2004. g. nov., 57.
6. Skat. M&D 128:19.
7. 1. korintiešiem 2:11, 14.
8. Skat. Jāņa 7:16–17, Jēkaba gr. 4:8.
9. Ījaba 32:8.
10. Skat. M&D 130:20–21.
11. Līdzīgi kompasam principi dzīves ceļojumā sniedz atskaites punktus.

12. Skat. *Liahona*, 2004. g. okt., 49.

13. 1. Mozus 2:24.

14. Skat. M&D 49:15–17.

15. Skat. M&D 68:25–28.

16. 2. Nefija 5:27.

17. 2. Nefija 22:3.

18. Jāņa 10:10.

19. Skat. M&D 82:10.

20. Skat. M&D 130:2.

21. No *Expressions of Comfort*," (Uhrichsville, Ohio: Barbour Publishing, 2007), 187–88. Lietots ar atļauju.